

Hồi 472**Duy nhất cơ hội**

Tuyết càng lúc càng lớn, phủ lên Biên Hoang Tập bên bờ tây Dĩnh Thủy một tấm màn trắng muốt, khi Yến Phi đến bên cạnh Hướng Vũ Điền, y đang đứng trên một ngọn đồi nhỏ phía đông Dĩnh Thủy, ngẩn người nhìn Biên Hoang Tập đang chìm dần trong màn tuyết mênh mang.

Hướng Vũ Điền cười khở: “Thất bại rồi!”.

Yến Phi nói: “Chỉ cần y chưa rời khỏi Biên Hoang Tập, chúng ta vẫn còn cơ hội”.

Hướng Vũ Điền ngạc nhiên: “Làm sao huynh biết y vẫn lưu lại Biên Hoang Tập?”.

Yến Phi nói: “Vì y vẫn chưa phát hiện ra lần này huynh đột nhiên rời khỏi Biên Hoang Tập là hành động nhằm vào y, chỉ là vì cảnh giác nên mới không theo dấu huynh nữa mà trở lại Biên Hoang Tập thôi”.

Song mục Hướng Vũ Điền sáng rực lên, nhìn chàng chăm chăm, trầm giọng nói: “Huynh luôn theo sát y à?”.

Yến Phi cười cười nói: “Huynh biết đáp án rồi mà, đúng không? Khi huynh dùng Ma chúng gọi ta, ta đã lập tức tiến vào cảnh giới để Dương thần chủ sự, khóa chặt vị trí Ma chúng của huynh, ta không tin là huynh không có cảm giác gì. Tình cảnh này có chút giống với trò chơi cảm ứng lẫn nhau giữa ta và Tôn Ân vậy, khi Tôn Ân cảm nhận được ta, ta cũng cảm nhận được y”.

Hướng Vũ Điền thở dài: “Cảm giác đó đích thực vô cùng cổ quái, cũng thật là mới lạ kích thích, làm ta đến giờ vẫn còn dư vị vô cùng. Có điều ta và huynh là trường hợp hết sức đặc thù, đối với Quỷ Ảnh lại là một chuyện hoàn toàn khác. Ta chỉ dựa vào linh dị của Ma chúng mà ngấm ngấm có phản ứng tự nhiên rằng đang có người theo sát mình thôi, nhưng sau khi qua sông, cảm giác ấy đã hoàn toàn biến mất, nên ta mới biết Quỷ Ảnh không hề trùng kế. Con bà nó, lão già này thật quá sức tinh minh!”.

Yến Phi nói: “Cũng không hoàn toàn là vậy, y chỉ là tuân theo tinh thần cẩn trọng của Độn thuật mà thôi, y biết rõ trong Tập là an toàn nhất, nếu bị dẫn dụ ra vùng trống trải này cơ hội bại lộ hành tung sẽ tăng lên gấp bội. Dù sao thì huynh cũng phải trở về Biên Hoang

Tập, vậy thì tội gì y không dĩ dật đãi lao, tính toán thế nào thì theo đuổi đến cùng cũng không có lợi cho y mà”.

Hướng Vũ Điền mỉm cười: “Huỳnh vẫn chưa trả lời câu hỏi của ta”.

Yến Phi nói: “Ta cũng không cảm ứng được Quỷ Ảnh, nhưng khi theo huỳnh rời khỏi khu bến cảng lên phía bắc, ta liền cảm ứng được y. Cảm giác đó rất cổ quái, giống như đứng trên đỉnh núi, quan sát thấy đồng bằng bên dưới có một ánh lửa hết sức nhỏ bé, lập lập lờ lờ di động vậy, nhưng khi y không theo huỳnh qua sông, mà quay ngược trở lại Biên Hoang Tập, cảm ứng của ta đối với y lập tức tăng lên gấp bội, rõ ràng phân minh, hơn nữa còn hiện ra cá tính rất mạnh mẽ nữa, có thể đoán rằng lúc đó y đã thả lỏng người, chuyển từ trạng thái cảnh giới sang tương đối cõi mở”.

Hướng Vũ Điền gượng cười nói: “Chúng ta đang không ngừng độ sức, giống như đang dùng một hình thức khác để quyết chiến vậy, còn ta thì đang rơi vào thế hạ phong tuyệt đối, vì trình độ cảm ứng huỳnh vừa nói ta vẫn chỉ có thể biết mà thổ dài tiếc nuối chứ chưa đủ khả năng thực hiện”.

Kế đó y lại tỏ ra hứng thú hỏi tiếp: “Cá tính mà huỳnh nói, rốt cuộc là chỉ gì vậy?”.

Yến Phi nói: “Đó là ấn tượng khi ta cảm ứng được tâm linh của y, băng lạnh và tử khí trầm trầm, hoàn toàn khác với cảm giác sinh cơ dào dạt của Hướng huỳnh, tâm linh của Quỷ Ảnh chỉ đầy cừu hận, tựa như người nào cũng đều thiếu nợ y vậy”.

Hướng Vũ Điền gật đầu: “Ta cũng rất muốn thử mùi vị của cảm giác hiểu được tinh thần của đối thủ đó, khẳng định là vừa hữu dụng lại vừa thú vị rồi. Hà hà! Được rồi, giờ chúng ta đi đâu đây?”.

Yến Phi nói: “Năng lực về mặt này của ta giờ vẫn cực kỳ hữu hạn, sau khi y trở về Biên Hoang Tập thì liền như nước về với biển, cảm ứng của ta cũng trở nên mơ hồ không còn rõ nữa, may mà Quỷ Ảnh vẫn còn ẩn ẩn hiện hiện, chứ chưa hoàn toàn biến mất. Nếu ta cảm ứng không sai, lúc này có lẽ y đang ở trong phạm vi Tiểu Kiến Khang”.

Hướng Vũ Điền phấn chấn tinh thần: “Nếu huỳnh đến Tiểu Kiến Khang, liệu có vì rút ngắn được khoảng cách mà tìm thấy y dễ dàng hơn không?”.

Yến Phi đáp: “Ta không rõ, về mặt này thì ta cũng chưa có kinh nghiệm, vì bản thân ta cũng chưa bao giờ dùng cách này để tìm kiếm một người cả”.

Hai người đều vắt óc hòng tìm ra cách giết chết Quỷ Ảnh, bởi bọn họ chỉ có một cơ hội duy nhất, nếu để lỡ mất, để Quỷ Ảnh thoát khỏi Biên Hoang, bọn họ sẽ mất đi cơ hội duy nhất nay, bảo quyền của Hướng Vũ Điền rất có khả năng sẽ “tan thành tro bụi”.

Hương Vũ Điền trầm ngâm suy tư: “Nếu Quỷ Ảnh phát giác huynh rời khỏi Chung lâu, mà không biết đi đâu thì sẽ nghĩ gì nhỉ?”.

Yến Phi nói: “Nếu là người khác tất cũng sẽ hoài nghi, huống hồ là kẻ đã quen thân hồn nát thần tính như Quỷ Ảnh. Cũng may y vẫn ngỡ rằng ở lại Biên Hoang Tập là an toàn nhất. Hừ, làm sao mà y đoán được chúng ta có thể dùng phương pháp phi thường này mà tìm kiếm mình chứ? Có điều nếu không bị trận chiến đêm nay hấp dẫn, khẳng định là y đã lập tức rời khỏi đây rồi”.

Hương Vũ Điền gật đầu: “Vì vậy chỉ cần chúng ta sơ suất một lần nữa, nhất định sẽ làm y sợ hãi mà lập tức cao bay xa chạy. Hà! Làm sao mới có thể tìm được y mà không khiến y cảnh giác nhỉ? Đúng là không thể nào. Không kẻ nào cảnh giác hơn Quỷ Ảnh cả. Độn thuật chính là thứ công pháp có thể khiến y có thể giữ trạng thái cảnh giác ở bất cứ lúc nào, bất cứ nơi đâu”.

Yến Phi khổ não nói: “Đúng! Nếu chúng ta đến Tiểu Kiến Khang tìm người, Quỷ Ảnh ở trong bóng tối, còn ta ở ngoài sáng, thế nào cũng đả thảo kinh xà. Một vấn đề lớn hơn nữa là chúng ta tuyệt đối không thể cùng nhau lộ diện, làm vậy chỉ khiến chuyện này càng náo lên thôi, còn huynh thì cũng rất khó giải thích với Minh Dao”.

Song mục Hương Vũ Điền sáng rực lên như điện: “Huynh cũng không thể lộ diện, bởi ai cũng biết huynh cả. Giờ là thời khắc quan trọng trước lúc quyết chiến, huynh có đi đâu cũng bị người ta chú ý hết, tự nhiên cũng không thể tìm người được”.

Yến Phi thoáng động tâm nói: “Có phải huynh đã nghĩ ra cách gì rồi không?”.

Hương Vũ Điền gật đầu: “Chỉ là một ý nghĩa rất mơ hồ, còn phải nhờ Yến huynh bổ sung thêm nữa”.

Yến Phi hân hoan nói: “Hương huynh cứ nói!”.

Hương Vũ Điền đưa mắt nhìn Biên Hoang Tập đang bị mưa tuyết công hãm, nói: “Trận tuyết lớn này đối với chúng ta là có lợi hay có hại?”.

Yến Phi cười khổ: “Khó nói lắm. Hà! Ngay từ câu hỏi đầu tiên ta đã không thể cho huynh một đáp án khẳng định rồi”.

Hai mắt Hương Vũ Điền lại lóe lên những tia sáng trí tuệ, lắc đầu nói: “Không! Đáp án của huynh chính là đáp án chính xác nhất, có thể là lợi, mà cũng có thể là hại, còn phải xem chúng ta lợi dụng nó thế nào để xoay chuyển những thứ vốn bất lợi thành có lợi. Trước đó, Cao Ngạn có thể tiềm nhập vào Bắc Dĩnh khẩu dò thám địch tình thành công, cũng chính là nhờ y có thể vận dụng những nhân tố có lợi của mưa tuyết một cách linh hoạt đó thôi”.

Yến Phi trầm ngâm không nói gì.

Hương Vũ Điền lại tiếp tục: "Gạt chuyện tuyệt sang một bên, chúng ta cần phải làm rõ một chuyện trước đã, chính là tuyệt đối không thể động thủ với Quỷ Ảnh trong Tập, lại càng không thể để huynh xuất thủ, bằng không khẳng định sẽ vừa hao binh tổn tướng lại mất thêm một phu nhân nữa. Huynh có hiểu không?".

Yến Phi trầm giọng: "Ta cũng nghĩ đến vấn đề này rồi. Trong tập nơi đâu cũng có người, cho dù chúng ta tìm được cơ hội hạ thủ với Quỷ Ảnh, thì chỉ cần y dùng người khác yểm hộ, chẳng hạn như chạy vào một thực quán đầy khách nhân, chúng ta tự nhiên cũng ném chuột sợ vỡ đồ mà không làm gì nổi y, hơn nữa lại còn thương tổn đến người vô tội nữa. Còn chuyện tại sao không phải do ta xuất thủ thì đến giờ ta vẫn chưa hiểu được ý của huynh?".

Hương Vũ Điền mỉm cười: "Điều này có quan hệ trực tiếp đến những điều huynh vừa nói. Thử nghĩ xem, nếu Quỷ Ảnh đột nhiên phát giác Hương Vũ Điền ta hung hăng công tới, y sẽ phản ứng thế nào?". Yến Phi lập tức hiểu ra, vỗ tay khen tuyệt: "Đúng! Y sẽ không lợi dụng những người vô tội làm bia chắn tiền, bởi y hiểu rõ chiều này không có tác dụng với huynh, ngược lại còn trở ngại hành động. Nhưng huynh chắc chắn giết được y không? Không phải ta đánh giá thấp năng lực của huynh, mà là chính huynh cũng tỏ ra như vậy mà".

Hương Vũ Điền vỗ ngực tự tin nói: "Tạm thời không nói đến vấn đề này nữa, quan trọng nhất là phải đoán được phản ứng của Quỷ Ảnh".

Yến Phi chau mày: "Phản ứng gì? Ta không hiểu!".

Hương Vũ Điền dường như rất cao hứng khi thấy vẻ nghi hoặc không hiểu của Yến Phi, vui vẻ nói: "Đương nhiên là ứng biến của Quỷ Ảnh khi thấy ta xuất hiện như hung thần ác sát rồi!".

Yến Phi lập tức hiểu ra, phì cười nói: "Tâm trạng Hương huynh có vẻ như rất tốt! Hà! Vậy nên mới vui vẻ khi làm khó được ta phải không? Ta hiểu rồi! Quỷ Ảnh sẽ phản ứng thế nào? Huynh biết y rõ hơn ta, chỉ bằng để huynh nói ra đi thì hơn!".

Hương Vũ Điền hưng phấn đáp: "Giả như ta là Quỷ Ảnh, suy nghĩ đầu tiên sẽ là 'Con bà nó! Làm sao thế được, Độn thuật của Quỷ Ảnh ta làm sao bị người khác phát giác chứ?'".

Yến Phi bật cười: "Nếu như Quỷ Ảnh có thể nói, đại khái có lẽ là những lời đó, có điều huynh cũng có thể đưa tay ra cho y viết vào đó mà".

Đích thực là Hương Vũ Điền đang rất vui vẻ, cũng cười khanh khách theo chàng: "Ý nghĩ thứ hai chính là ta và Yến Phi huynh, thậm chí là toàn bộ Hoang nhân đang liên kết lại để đối phó y, bằng không làm sao có thể tìm ra được y, đúng không?".

Yến Phi nói: “Đây là một suy nghĩ rất hợp lý”.

Hai mắt Hướng Vũ Điền rực hiện tinh quang, trầm giọng nói: “Giờ nói đến suy nghĩ cuối cùng của Quỷ Ảnh, chính là phải đối phó thế nào? Nói cách khác chính là chạy hướng nào?”.

Yến Phi trầm ngâm: “Đương nhiên là chạy khỏi Biên Hoang Tập càng xa càng tốt, vì Biên Hoang Tập là phạm vi thế lực của Hoang nhân, Quỷ Ảnh sẽ đột nhiên phát giác ra mình đang ở nơi nguy hiểm nhất trong thiên hạ”.

Hướng Vũ Điền gật đầu: “Ta hoàn toàn đồng ý, ta cũng từng thưởng thức mùi vị này rồi, đột nhiên mỗi một Hoang nhân đều biến thành địch nhân của ta, cảm giác này rất đáng sợ, chính vì có kinh nghiệm này, nên ta mới có thể nghĩ đến nó trước huynh”.

Yến Phi mỉm cười nói: “Tên tiểu tử huynh đúng là có sức tưởng tượng rất phong phú, hoàn toàn nắm được tâm thái của Quỷ Ảnh. Nói đi! Đừng úp úp mở mở nữa, Quỷ Ảnh sẽ ứng phó với huynh thế nào?”.

Hướng Vũ Điền không đáp mà hỏi ngược lại: “Huynh có biết sau khi đến Biên Hoang Tập, việc đầu tiên mà ta làm là gì không?”.

Yến Phi nói: “Đương nhiên là phải tìm hiểu hình thế nơi đây, giống như kẻ làm thống soái đương nhiên phải hiểu rõ hình thế chiến trường, bằng không làm sao có thể thắng lợi được chứ?”.

Hướng Vũ Điền cũng cười cười: “Suýt chút nữa thì ta quên mất huynh cũng từng làm thích khách, ngày đó gặp huynh ở Trường An, huynh cũng đang tìm hiểu tình thế ở đó phải không? Về mặt này Quỷ Ảnh lại càng là cao thủ trong các cao thủ. Một trong những đại kỵ của Độn thuật chính là để địch nhân nắm được lộ tuyến đào tẩu của mình, vì vậy khi Quỷ Ảnh phát giác ra đột nhiên tấn công, y tuyệt đối sẽ không chạy một mạch càng xa Biên Hoang Tập càng tốt, bởi làm vậy chỉ cần Hoang nhân lợi dụng chiến thuật đứng trên đài cao chỉ huy phục binh bên ngoài, thì dù là Quỷ Ảnh cũng sẽ lật thuyền trong kênh rạch mà thôi”.

Yến Phi không hề có cảm giác sốt ruột, bởi có thể giết được Quỷ Ảnh hay không đều quyết định trong đoạn đối thoại này của hai người, bất cứ điều gì sơ sót, cũng đều khiến chàng và Hướng Vũ Điền nếm mùi thảm bại cả.

Đối với Hướng Vũ Điền mà nói, y lại càng không được sơ sót, bởi vì chuyện này sẽ ảnh hưởng đến mệnh mạng của cả đời y.

Yến Phi và Quỷ Ảnh không hề có cừ hận cá nhân gì, có điều chàng hiểu rất rõ thủ đoạn của Ma môn, tuyệt đối không bao giờ nói chuyện nhân nghĩa đạo đức, lại càng không

tính đếm tới thiên lý nhân tình, chỉ cần Ma môn nhận định người nào là chướng ngại, tất sẽ bất chấp thủ đoạn mà trừ bỏ đi kẻ đó. Đối với một tên ma nhân như vậy thì có gì để nói đâu chứ? Đúng như Hường Vũ Điền đã cảnh báo, thấy một người giết một người, thấy hai người giết hai người.

Hường Vũ Điền lại tiếp lời: "Vì vậy Quý Ảnh sẽ tuyệt đối không gấp gáp như chó nhà có tang chạy ra khỏi Tập, mà sẽ lợi dụng địa thế Biên Hoang Tập và trận tuyết lớn này, dùng thân pháp biến ảo mặt trời của y, tìm cách bỏ rơi ta. Khi y nắm rõ Hoang nhân không hề tổng động viên lòng sực y, y mới đào tẩu khỏi đây, tìm Minh Dao báo cho nàng biết ta đã khi phụ nàng. Hà hà!".

Yến Phi khổ sở nói: "Ta thật không hiểu tại sao huynh còn có tâm trạng nói đùa nữa, Quý Ảnh tinh thông độn thuật, lại có tuyết lớn yểm hộ, nếu y chơi cút bắt với ta trong Biên Hoang Tập, thì kẻ thua nhất định sẽ chỉ là chúng ta mà thôi".

Song mục Hường Vũ Điền lại sáng lên như hai ngọn đèn, nhìn chăm chăm vào Yến Phi, chậm rãi nói từng chữ một: "Giả sử ta có cách khiến Quý Ảnh nhất thời không thể nào thoát khỏi tầm kiểm soát của ta thì sao?".

Yến Phi giật mình thốt lên: "Nếu huynh có thể làm được, vậy thì Quý Ảnh sẽ không còn sự lựa chọn nào khác, đành liều mạng chạy ra khỏi Biên Hoang Tập? Nhưng huynh có thể làm được chuyện hầu như không có khả năng đó không?".

Hường Vũ Điền trầm giọng: "Trong tình hình bình thường, đương nhiên là ta không làm được, nhưng chỉ cần thi triển kỳ công thúc đẩy Ma chủng, thì có thể tăng tốc độ và độ linh mãnh lên trong thời gian cực nhanh, vậy thì trong một thời gian ngắn, không ai có thể bỏ rơi được ta cả, Quý Ảnh cũng không ngoại lệ".

Yến Phi nói: "Như vậy với huynh có tổn hại gì không?".

Hường Vũ Điền ngạo mạn đáp: "Ma chủng tiềm lực vô cùng, chỉ cần ta tiềm tu vài ngày là sẽ có thể phục hồi được công lực, không có di chứng gì đâu. Tạm thời ta sẽ khiến Quý Ảnh chạy đến thở không ra hơi, cố gắng làm y tiêu hao chân nguyên, bức cho y phải vong mệnh đào tẩu mới thôi".

Yến Phi cuối cùng cũng hiểu được kế hoạch của Hường Vũ Điền, gật đầu nói: "Ta sẽ lợi dụng cảm ứng với huynh, mà tìm ra vị trí hai người đuổi bắt nhau trong Tập, rồi tới hướng mà Quý Ảnh sẽ đào tẩu trước một bước, chỉ cần y rời khỏi Biên Hoang Tập, tâm linh tất sẽ không thể ẩn hình trong tâm linh của ta, đồng thời cơ hội duy nhất để giết y cũng xuất hiện, đúng không?".

Hương Vũ Điền nói: “Ta từng hỏi sư tôn, Quỷ Ảnh có đúng là rất khó giết hay không? Sư tôn bảo công pháp lợi hại nhất của Độn thuật chính là Kim Thiền Thoát Xác, một khi thi triển, bất luận là thế công của huynh có bá đạo lăng lệ nhường nào, y cũng có cách biến đổi lực công kích đó thành sức mạnh có lợi cho mình, mượn thế chạy đi xa hơn, lúc ấy thì quyết chẳng có người nào đuổi kịp cả”.

Ngưng lại một chút rồi y nói tiếp: “Cũng chỉ có cách thi triển tuyệt kỹ này, Quỷ Ảnh mới có thể thoát khỏi ta, rời xa Biên Hoang Tập. Có điều thứ công pháp này cũng cực kỳ bá đạo, sau khi sử dụng y phải chạy một mạch theo đường thẳng mấy chục dặm liền mới hóa giải được lượng chân khí dư thừa trong nội thể. Chỉ cần huynh có thể chặn y lại trong khoảng thời gian đó, thì cơ hội giết y sẽ nằm trong tay huynh”.

Yến Phi liền hỏi: “Trong tình huống đó, y còn thi triển được Kim Thiền Thoát Xác lần nữa không?”.

Hương Vũ Điền thở dài: “Đây chính là vấn đề khiến ta đau đầu nhất, chỉ cần để Quỷ Ảnh chạy được thêm tầm ngàn bước là y có thể sử dụng tuyệt kỹ này lần nữa, chỉ có điều sau đó y sẽ cần một khoảng thời gian dài hơn để tu dưỡng phục nguyên. Vì vậy nếu chiêu thức đó của huynh không phải không thể chống đỡ, không thể kháng cự thì chúng ta chỉ còn cách trơ mắt ra nhìn y đào tẩu mà thôi”.

Yến Phi nói: “Lệnh sư có vẻ như rất am hiểu về Độn thuật”.

Hương Vũ Điền liền đáp: “Vị sư tôn chính là người duy nhất trong bản môn từng đọc qua nội dung của hai chương Độn thuật đó trước khi Quỷ Ảnh hủy đi, người cũng từng học qua Độn thuật, nhưng cuối cùng cũng vì nguy hiểm mà dừng lại. Ôi! Lệnh sư, lệnh sư, huynh vẫn không chịu nhận sư tôn là cha sao?”.

Yến Phi cười khở: “Giờ là lúc để nói chuyện này sao? Còn một vấn đề khác nữa, chính là ta nên đợi y ở đâu đây?”.

Hương Vũ Điền nói: “Huynh không có lựa chọn nào khác cả, chỉ có thể mai phục ở phía bắc Biên Hoang Tập, vì nếu để Quỷ Ảnh qua Tứ Thủy trước một bước, chúng ta sẽ không còn cách nào làm gì nổi y nữa; nhưng nếu y còn lưu lại bên bờ nam Tứ Thủy, thì chúng ta vẫn có thể dựa vào cảm ứng mà tìm ra y”.

Kế đó lại nói: “Vì vậy nếu ta đoán không sai, khi Quỷ Ảnh bị bức đến mức thi triển Kim Thiền Thoát Xác, y sẽ lập tức có ý nghĩ chạy khỏi Biên Hoang Tập, một là sẽ chạy về phía nam, một là chạy về phía bắc, vì đây là hai con đường ngắn nhất để rời khỏi Biên Hoang Tập. Chỉ cần rời khỏi được nơi đây, y sẽ có thể an tâm mà tìm nơi khôi phục nguyên khí”.

Yến Phi gật đầu: "Ta hiểu rồi!"

Hương Vũ Điền nói tiếp: "Ta sẽ tìm đủ mọi cách ép y chạy về phía nam!"

Yến Phi cười cười: "Huỳnh thật hiểu lòng người, khi Quỷ Ảnh nhận ra huỳnh đang ép y chạy về phía Nam, đương nhiên sẽ không chịu tuân theo tôn ý rồi".

Hương Vũ Điền nói: "Đúng rồi! Còn lại một vấn đề duy nhất, chính là làm sao để tìm được y để tấn công cho y trở thay không kịp bây giờ?"

Ánh mắt Yến Phi chăm chú nhìn về phía Biên Hoang Tập nay đã biến thành một vùng mơ hồ trắng toát, chỉ miễn cưỡng nhận ra vài đường nét mỏng manh, nói: "Để ta hỏi thêm một vấn đề nữa đã, khi Quỷ Ảnh thi triển tuyệt kỹ Kim Thiên Thoát Xác, y có thể xuống nước hay leo núi không?"

Hương Vũ Điền lắc đầu: "Khi thi triển thuật này, chân khí trong nội thể y sẽ luân chuyển với tốc độ nhanh gấp mấy lần, kỳ nhất là gặp phải trở ngại, nếu không chân khí sẽ có tác dụng ngược, làm tổn thương chính bản thân y, vì vậy chắc chắn y sẽ chọn nơi có địa hình bằng phẳng mà đào tẩu, vừa không thể dừng lại, lại càng không có cách nào đột nhiên thay đổi sự vận hành của chân nguyên trong nội thể".

Yến Phi nói: "Quỷ Ảnh có biết huỳnh hiểu rõ về Độn thuật của y như vậy không?"

Hương Vũ Điền lắc đầu: "Ta không thể cho huỳnh một câu trả lời khẳng định, chỉ biết rằng người trong Thánh môn chúng ta hầu hết đều không tín nhiệm nhau, sư tôn đối với Quỷ Ảnh cũng vậy, rõ ràng là biết rõ về Độn thuật, vậy mà người không hề nói gì với Quỷ Ảnh".

Yến Phi gật đầu nói: "Vậy là được rồi".

Kế đó hai mắt sáng lên rực rỡ tinh quang, trầm giọng nói: "Quỷ Ảnh xuất động rồi! Y đã rời khỏi nơi nhiều người tập trung, đi về phía bắc".

Hương Vũ Điền hừ lạnh: "Y đang giờ thủ đoạn, xem thử có người nào truy tung không, chúng ta ngàn vạn lần không thể mắc bẫy".

Yến Phi điềm đạm nói: "Định mệnh của Quỷ Ảnh là phải ảm hận ở Biên Hoang Tập này rồi, đúng là không ai có thể giết được y, có điều chúng ta không phải một người, mà là hai người".

Hương Vũ Điền nói: "Hơn nữa còn là Kim đan và Ma chủng hợp tác, y có thể vượt qua được giới hạn phía bắc Biên Hoang Tập sao?"

Yến Phi gật đầu không nói, toàn thần tập trung vào cảm ứng với Quỷ Ảnh.

Kế đó chàng chợt giật mình thốt lên: "Y trở lại rồi!"

Hương Vũ Điền gấp giọng hỏi: "Y đi đâu vậy?".

Yến Phi lắc đầu: "Y đã dừng lại rồi".

Song mục Hương Vũ Điền rực hiện sát cơ, nói: "Y dừng lại ở chỗ nào?".

Yến Phi nhắm nghiền mắt lại, lơ mơ như người nằm mộng nói mê: "Tâm linh y đã bình tĩnh trở lại, cơ hồ như đang ở trong trạng thái thu liễm, cảm ứng của ta càng lúc càng trở nên mơ hồ rồi".

Hương Vũ Điền khẩn trương hỏi gấp: "Rốt cuộc là đang ở đâu?".

Yến Phi đột nhiên mở bừng hai mắt, nói: "Huỳnh biết Lương thị phế viện ở góc đông bắc Biên Hoang Tập không? Lúc này có lẽ y đang điều tức trong phế viện đó, xem ra trước lúc quyết chiến y sẽ không rời khỏi chỗ ấy đâu".

Yến Phi vừa mới dứt lời, Hương Vũ Điền đã không nói không rằng lao thẳng vào màn tuyết mù mịt.

- o O o -